

3. Gjorgjić J. Saltjer slovinski.
4. „ Uzdas Mandaljane pokornice.
5. Gundulić J. Osman 2. izdanje.
6. „ različita dela.
7. Kolo, članci za literaturu IV. do VIII. sv.
8. Palmotić, Kristiada.
9. Sladović, Uputa u pjesmenu umjetnost.
10. Šulek, Biljarstva II.
11. Jukić, Bosanski prijatelj III. zvezak.

Opazka. Del, kjer manjkajo zvezki poprejšni, kakor pri onih pod štev. 1, 2, 7, 11, ni na svetlo dala Matica, ampak drugi založniki.

Ta dela poslana so znanim rodoljubom in to gg. Marnu v Ljubljani, dr. Kočevanju v Celju, prof. Šumanu v Mariboru, prof. Janežić-u za gimnazijo, prof. Einspieler-ju za realko v Celovcu; prof. Šolar-u v Gorici; Fr. Cegnarju v Trstu; in gimn. ravnateljstvu v Novem mestu; ter so poslala se ta dela tudi ravnateljstvu v Paznu.

To se daje marljivim slovenskim dijakom na znanje, da morejo brati, kar se jim dopada.

Kratkočasnica.

Čudno je, da Nemci tako radi padajo.

Če se kaj posebnega zgodi = Es ist was besonderes vorgefallen.

Če Nemec sliši vstreliti = Ein Schuss ist gefallen.

Če je Nemcu kaj všeč bilo = Das hat mir gefallen.

Če Nemcu kaj na misli pride = Es ist mir beigefallen.

Če se kaka reč zamudi = Verfallen.

Če se na koga domisli = Auf ihn verfallen.

Če kdo kaj zlo nerodnega naredi = Auffallen.

Koliko pri delitvi na vsakega pride = Entfallen.

Če se dva spreta = Sind zerfallen.

Če kdo kaj prosi, pa ne dobi = Ist durchgefallen.

Če se kaj podere = Ist zusammengefallen.

Če mu kdo v besedo seže = Ist mir in die Rede gefallen.

Če kaka reč na rudeče vleče = Ins rothe fallen.

Kar vsak lahko vidi = In die Augen fallen.

Kar koga zlo teži = Schwer fallen.

Če kdo kaj popusti = Hat fallen lassen.

Prisrčno koga objeti = Um den Hals fallen.

Pred koga poklekniti = Auf die Knie fallen.

Če Nemcu kaj po sreči izide = Ist gut ausgefallen.

Če sneg zemljo pokrije = Der Schnee ist gefallen.

Kar Nemcu ni po všeč = Missfallen.

Če sovražnik natvegama pride = Ueberfallen.

Gotovo pridem = Ich komme auf jeden Fall.

Znal (utegnil) bi priti = Allenfalls könnte ich kommen.

Mi je zlo ustregel = Er hat mir einen Gefallen erwiesen.

Stave = Fallstricke.

Zagraje na višavah = Fallschirm.

Most, ki se vzdiguje = Fallbrücke.

Vrata, ki se vzdigujejo = Fallthor.

Sekira pri guilotini = Falleisen.

Od časa do časa = Von Fall zu Fall.

Nastava za žvaldo = Die Falle.

Greh = Sündenfall.

Kadar sneg gré = Schneefall.

Če ima Nemec nad kako rečjo veselje = Wohlgefallen.

Če koga božje meče (togota) = Fallsucht.

Kila = Vorfall.

Slap = Wasserfall.

Če koga bolezen opomina = Anfall.

Če kdo umrje = Todfall.

Če ima kdo drislo = Durchfall.

Če se kaj v stare navade povrne = Rückfall.

Če sovražnik iz trdnjave prigrumi = Ausfall.

Če kdo od vere itd. odstopi = Abfall.

Tudi če kaj zmanjkuje = Abfall.

Če komu kaj na misel pride = Einfall.

Če se komu kaka nesreča primeri = Unfall.

Bolezen ga je zadela = Die Krankheit hat ihn überfallen.

Tako je 48krat padel, pa še bi se našel kakošen „Fall.“ — Al se tedaj čudite, da nas „Triesterca“ pa „Tagespošta“ zmiraj le napadate — „anfallen?“

Višnjagorski.

Sodba po madžarski postavi.

Znano je, da sta imela na Ogrskem pri sodniških obravnavah „stol in palica“ nekaj posebno veljavo, in da se je brez nju težko ktera tudi še tako mala pravda rešila. Nekega dne priženejo v preiskavo neki sodni blizo Dunaja tropo onih ogrskih začrnelih popotnikov, ki so sploh znani pod imenom „cigani“. Al ponosno stopi eden zmed njih pred sodnika ter reče: Gospod! za nas velja le ogrska postava. „Že dobro“ — reče sodnik ter obrnivši se k uradniškemu strežaju veleval: prinesi urno stol in palico! „Ne, ne, gospod očka“ — zahrusi zdaj jokaje vsa ciganska drhal — „sodite nas po kateri koli hočete postavi, le po ogerski s stolom in palico nikarte blizo!“

J. Levičnik.

Spomini.

Žolc pah — Sučava.

(Konec.)

Leta so pretekle med tem in leta! — In vsako leto, — le dve leti ne — me je vidila plečasta Radoha, kako sem vesel priletel na perutah prijateljstva v svojo preljubo, tiho Sučavo. Včasih z veselim učencom, včasih s kakim prijateljom, včasih sam, pa vselej došel sem s tistim veseljem, s tistim hrepenenjem, vselej bil sem sprejet s tisto ljubeznjivo prijaznostjo, pa vselej se ločil s tisto žalostjo, vselej s tisto željo: da bi le bilo leto skoraj okoli in bi prišel spet srečni čas, ki bi me peljal spet v Tvoje krilo, na verno srce prijatelja, ti tiho zavetje miru in pokoja! In hodil sem. — Kakor prej skoz savinsko dolino memo Mozirskih, Ročinskih, Saverjanskih, L'benskih in Lučkih prijateljev, skoz iglo, — tako tudi pretekle leta mimo Mžiških, Črnskih, Koprivniških prijateljev, gostoljubnih, vrlih domorodcev — živili!! — čez Olševo dolj v mirno dolinico. Ah kako prekrasen pogled, ko stopiš na koroško mejo in vidiš pred seboj orjake štirské Švice, le samo — se vé da — od druge strani, kakor smo jih že vidili v teh vrstah. — Za slabe noge je vsaki pot težaven, če pa še kolčikaj stopati moreš, si od ondot v dobri uri že doli.

Tako tudi lani. 19. avgusta se nas podá troje tovaršev iz postrežne dvorane prečastitega Črnskega gospoda Janeza na pot. — Odjadrili smo ob kakih pol petih. Pri Koprivniškem g. Janezu se oddahnemo, in ob kakih pol enajstih nas je že vabil poldanski dim žolc-paške županije. Nekdanja prijaznost, nekdanje veselje! Pretresali smo minulo leto. Kaj milega? kaj žalega?

Po navadnem, z veseljem in prijaznim kremljanjem oslajšanem kosilu, vzamem, kakor vselej, spomenar v roke (kterega sta bivši vodja celjske gimnazije učeni o. Hartnid Dorfmann in komisar Henrik Knaffl utemeljila), da marsikterega starega znanca ali prijatelja saj tû v bukvah najdem in pozdravim, ker mi drugače na domači zemlji ni dano.

Začnem od tistega dne predlanskega leta, ko sem jaz Žolc pah zapustil, in berem in berem, in nekterikrat se okó nasmehlja dobro znani roki, davno prijaznemu imenu; al strast narodne ljubezni mi strese srcé in solza navdušenja mi otemni oči, ko berem, — ali čaj moj ljubi, naj ti prej povem, kdaj in čigav se bere prvi slovenski vpis v spomenaru, v katerem je premnogo učenega, zanimivega, krasnega blaga v grškem in latinskem, nemškem in angleškem, laškem in francozkem jeziku nakopičenega. Prav, prav, po domače, prav prav iz dua slovenskega srca je vzet,